

Peter Sanders prædiken 8. søndag efter trinitatis

Taler

Peter Sander
Sognepræst i Brøndby Strand
Kirke

Dato

21. juli 2024

Sted

Brøndby Strand Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 7, vers 22-29

Der er efterhånden gået rigtigt mange år siden Jesus gik på denne jord, siden han holdt sin berømte bjergprædiken, som vi lige har hørt et kort uddrag af. En prædiken som indeholder så mange gode ord som kristne elsker at gentage, når de skal fortælle om, hvem Jesus er. Det kan f.eks. være Jesu saligprisninger eller hans bøn, Fadervor, hans ord om næstekærlighed og fjendekærlighed. Det kan være hans ord om, at ingen kan tjene både Gud og Mammon, og om at vi ikke skal bekymre os om materielle ting, om tøjet vi har på kroppen eller maden vi spiser.

Men samme kristne glemmer måske lidt for tit, at bjergprædikenen også indeholdt advarsler som den, vi lige har hørt. Det er ikke alle, der taler i Jesu navn som Jesus vil kendes ved i sidste ende. For taler vi i Jesu navn, må det ikke være tom tale. Vi skal ikke gå væk fra hans ord til os, når det bliver for besværligt for os at følge det, men lige netop stå ved hans ord til os. Vi skal bygge vores tro på den klippegrund som ordene er og ikke på sandgrund.

Det er ikke let, for vi må jo indrømme, at der er masser af Jesu ord, hvor vi ville gøre livet lettere for os selv, hvis bare vi ignorerede dem. Evangelierne er fyldt med ord, som kan gøre livet svært for enhver, der ønsker at følge dem.

Siden dengang har verden unægtelig forandret sig ganske meget og på mange mennesker lyder Jesu ord i dag nærmest mest af alt som en fjern hvisken fra gamle dage. Nogle ord som man nok kan trække frem ved festlige lejligheder, men som man ikke ellers behøver at tage særligt alvorligt.

Kristne har til alle tider måtte kæmpe for at holde fast i disse ord, for sandheden er, at det er ord, der ikke er af denne verden og som altid vil stå i opposition til denne verden og dens visdom. Jesu ord ender altid med på en eller anden måde at komme i karambolage med den til enhver tid herskende tidsånd.

Ofte har det været sådan, at når der har været krig, så har de præster, der har povet at bede for deres lands fjender, ikke været de mest populære præster. For her var tidsånden pludselig blevet til en krigerisk ånd.

Og i dag er næsten glemt, at der var en tid før den grundlov, som vi i år fejrer 175-års fødselsdag for, hvor præster her i landet skulle vogte sig for at tale alt for meget om åndens frihed og evangeliet udfoldelse udenfor rammerne af den ellers ret så rigide statskirke, der var der dengang, for den slags tale brød den enevældige monark og statskirkens overhoved sig ikke om.

Også i moderne tid kan præster indimellem komme i problemer, hvis de stiller sig op og siger den herskende tidsånd midt imod. Det så vi f.eks. under Coronakrisen, hvor præster der advarede imod den tidsubestemte suspendering af helt basale grundlovssikrede som regeringen gennemførte, ikke var de mest populære præster i kongeriget.

Sådan er der til hver en tid en ånd der dominerer i samfundet og som flertallet følger. En sådan tidsånd kan let få sit eget liv, når først der er tilpas mange mennesker, der dyrker den. Men her er det vigtigt at være opmærksom på, at ikke alle ånder er fra Gud.

Disse tidsånder er nogle underlige skabninger. De hører kun der, de vil høre. De har altid skyklapper på, så de kun ser, hvad der er lige foran dem. Den enkelte tidsånd har en hukommelse som en si og har ofte kun et vagt minde om de tidsånder, der herskede, før den selv kom til. Tidsånder lever i den grad i nuet. Og enhver tidsånd har sine orakler, falske profeter kan man vel kalde dem, som ivrigt fortæller folk, hvad der her og nu er det politisk korrekte at gøre. Tidsånder er som sådan nogle ganske ensporede skabninger og man må tage sig i agt for dem.

For enhver, der har historisk viden eller en bare nogenlunde god hukommelse af, hvordan det var at leve i tidligere tider, der kan det at leve under en sådan

tidsånd, ofte være som at leve i George Orwells roman ”1984”, for hvad der var sandt i går, er pludselig ikke sandt i dag. Og hvor man bliver straffet for bare at sige det, der var sandt i går.

Vi glemmer tit, at mange i dag lever med et helt igennem sekulært verdensbillede med en total mangel på en transcendent forståelse af verden eller af os selv. Vi er ifølge dette moderne verdensbillede ikke skabt i Guds billede, men snarere en slags kosmisk tilfældighed, en bunke stjernestøv som ikke rigtigt har nogen dybere mening knyttet til sig.

Dette verdensbillede afføder en ånd, der har meget lidt tilovers for livets åndelige sider. Det er en kropsfikseret tidsånd, (en kønsfikserede og sexfikserede ånd). En tidsånd, der lærer os, at vi er vores krop. Den er vores identitet, fortæller den os. Enhver tale om mennesket som værende en sjæl og en ånd, der er hævet over disse ting, en sådan tale er forvist til privatsfæren eller til kirken. En ånd, der er uforstående overfor det religiøse menneske og som ikke tager Bibelen eller Jesu ord særligt alvorligt.

Mennesker har desværre alle dage forsøgt at leve i tråd med den til enhver tid herskende ånd. Vi vil jo så gerne passe ind.

Langt sværere har vi altid haft det med at lytte til de sandheder, der kommer fra Gud og som ofte lyder som ord, der byder os mennesker trods.

Vi har ofte svært ved at se de Guds ord som kommer til os igennem Jesu mund som en hjælp til os, for ordene indimellem kan virke lidt for idealistiske eller lidt for barske.

Men du skal tage alle Jesu ord alvorligt, for før eller siden rammer skybruddet dig og du må kæmpe for alt, hvad du har kært.

For det kan vi altid være sikre på. På et tidspunkt vil én af livets store storme ramme os og vi vil føle os magtesløse og prisgivet overfor den. Og i sådan situation er det altafgørende, at man gør sig klart, hvad det er, vi har valgt at bygge vores liv på.

Har du bygget sit liv på de ideer, som tidsånden prædiker og som altid sætter mennesket i centrum for alting, da vil du opdage, at du har bygget sit liv på en

skrøbelig sandgrund, som selv en mindre jordrystelse kan få til at skride under dig. Men har du bygget sit liv på Kristus og på hans ord til os, da vil du opdage, hvilken fast klippe sådanne ord kan være, når krisen rammer.

Det er bestemt ikke altid let at være mennesket. Det er heller ikke meningen, at det skal være det. Vi har så mange gode intentioner. Vi vil så gerne det gode, men evner samtidig så lidt. Vi er rigtigt gode til at elske os selv, og vi er også indimellem ganske gode til at elske vores næste, men vi glemmer, at hvis vi ikke også elsker Gud, da vil det hele smuldre før eller siden, uanset hvad det er for luftkasteller, vi forsøger at bygge op for os selv.

Glemmer vi Gud og de Guds ord, som Kristus gav os, da glemmer vi den klippe som vores liv skal bygge på, og alle vores bygningsplaner vil gå i vasken, sammen med alle de gode intentioner.

Men at huske på dette større, som vi kalder for Gud, er at indlede et fornyet liv sammen med ham. Et liv, hvori hans ord, alle hans ord, tages alvorligt. Det er ord, der kan overvinde al modgang. Det er ord, hvori vi finder tilgivelse for vores egenkærlighed og smålighed, når blot vi har tro. Det er ord, der fornyer os og fører os ind i kærlighedens fællesskab, for at vi dér endelig kan bygge noget, der holder for bestandigt, med Kristus som hovedhjørneste. Noget solidt som kan hjælpe os igennem selv de største af livets storme.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sanders-praediken-8-sondag-efter-trinitatis>